

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1872/2018
05.09.2018 .године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Весне Субић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Војин Биљић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије –Министарство енергетике, развоја и животне средине, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6469/17 од 08.11.2017. године, у седници већа одржаној дана 05.09.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6469/17 од 08.11.2017. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П бр. 400/13 од 06.06.2017. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор стварне и месне ненадлежности Вишег суда у Београду, као неоснован. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца АА из ... којим је тражио да се обавезе тужена Република Србија-Министарство енергетике, развоја и животне средине да му на име материјалне штете исплати износ од 8.000.000,00 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, са каматом по стопи Европске централне банке обрачунатом на тај износ, почев од дана пресуђења па до исплате, као неоснован. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 317.178,00 динара, све у року од 15 дана од дана достављања преписа пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 6469/17 од 08.11.2017. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Вишег суда у Београду бр. 400/13 од 06.06.2017. године, у ставу другом и трећем изреке. Ставом другим изреке одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, из свих законских разлога због којих се ревизија може изјавити.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку, у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ 72/11....55/14), па је оценио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Нема битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези члана 396. Закона о парничном поступку, на коју се у ревизији посебно указује, јер је другостепени суд у образложењу своје пресуде оценио битне жалбене наводе и навео разлоге које је узео у обзир по службеној дужности. Такође, с обзиром да је пресудом жалба одбијена, Апелациони суд није морао у образложењу да детаљно образлаже пресуду пошто је прихватио чињенично стање утврђено првостепеном пресудом, као и примену материјалног права, а како је прописано чланом 396. став 2. истог Закона.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био један од оснивача и мањинских „ББ“ ..., а током 2007. године и почетком 2008. године био је власник 24% акција тог привредног друштва. Решењем Трговинског суда у Панчеву Ст.бр.7/08 од 28.05.2008. године покренут је стечајни поступак над „ББ“. Ликвидациона вредност стечајне aktive овог предузећа на дан 01.09.2010. године процењена је на износ 3.718.043.000,00 динара, односно 35.3336.933 евра, а уговором о продаји закљученим од стране стечајног управника наведеног предузећа са „ВВ“ дана 10.12.2010. године, предузеће је продато за износ од 11.000.0000,00 евра. Пре отварања стечајног поступка, дана 11.12.2007. године, тужилац је закључио уговор са Предузећем „ГГ“ са седиштем у ..., којим је уговорено да ће тужилац 50.319 својих акција у наведеном предузећу продати овом уговарачу преко берзе за укупан износ од 10.000.000,00 евра, а након добијања гаранција „ДД“ банке АД ..., уговорена је продаја истих акција у износу од 8.000.000,00 евра у динарској противвредности. Гаранција је издата са роком важења од 04.02.2008. године до 06.04.2008. године. По истеку рока ове гаранције или раније ако је гарантована обавеза испуњена пре тога, тужилац је, као корисник гаранције, био дужан да гаранцију врати банци без њеног посебног захтева. Продаја акција није извршена јер су тужилац и власник предузећа „ГГ“ ухапшени, а у односу на „ББ“ отворен је стечајни поступак, па је ова компанија продата у стечају „ВВ“.

Имајући у виду овако утврђено чињенично стање правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили тужбени захтев и закључили да у радњама органа тужене није било незаконитог и неправилног рада који је резултирао лишењем имовине тужиоца без правичне накнаде. Стечајни поступак који је отворен над „ББ“ ... је спроведен по Закону о стечајном поступку, који је тада био на снази, а тужилац није доказао да је ова компанија могла да буде продата у стечајном поступку за већи износ од износа цене која је остварена у том поступку од 11.000.000,00 евра. Правилно нижестепени судови закључују да чињеница да је ликвидациона вредност стечајне aktive наведене компаније процењена на износ од 35.336,933 евра не значи да је та компанија могла да буде продата за ту процењену вредност. Тужилац у стечајном поступку није истакао приговор којим би указао да се продајом Компаније „ББ“ за вредност од 11.000.000,00 евра њему причињава штета, а

продаја имовине у стечајном поступку извршена је на један од начина продаје имовине која је прописана чланом 110. Закона о стечајном поступку.

У том смислу неосновани су наводи ревизије којима се указује на злоупотребу права од стране државе у стечајном поступку, која се огледа у избору моделитета који је изабран да се у јавном интересу од власника преузме „ББ“, јер изабрани модалитет није у складу са начелом правичне равнотеже из члана 1. став 2. протокола 1. из Европске конвенције. Тужилац у поступку није доказао да је у стечајном поступку било злоупотребе права од стране државе, нити да је стечајни поступак могао да буде окончан на други начин, а у складу са одредбама Закона о стечајном поступку.

Такође, неосновано се у ревизији указује да је у другостепеном поступку учествовала судија који је по закону морао да буде искључен или изузет, чиме се указује на постојање битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 1. Закона о парничном поступку. Наведена битна повреда одредаба парничног поступка није прописана као ревизијски разлог, у смислу члана 407. Закона о парничном поступку, с тим што Врховни касациони суд указује да судија Др Драгица Попеску није донела побијану пресуду, па не постоје разлози за искључење од вршења судијске дужности из члана 67. став 1. тачка 6. Закона о парничном поступку. Из списка произлази да је наведена судија у првостепеном поступку само послала тужбу туженом на одговор и отказала прво рочиште за главну расправу због избора за судију Апелационог суда у Београду. При томе, тужилац у жалби није указао да постоје околности које доводе у сумњу непристрасност ове судије, односно није тражио њено изузеће од поступања у поступку по жалби.

Из осталих навода ревизије произлази да тужилац указује на повреду права на имовину, као једног од основних људских права, која му је учињена у стечајном поступку, због чега може да поднесе уставну жалбу Уставном суду Републике Србије који је надлежан да одлучује о повреди људских и мањинских права, у смислу Устава РС Закона о Уставном суду („Сл. гласник РС“ бр. 109/07...40/15).

Врховни касациони суд је ценио и остале ревизијске наводе којима се не доводи у сумњу правилност побијане одлуке, због чега ти наводи нису посебно образложени.

Из наведених разлога одлучено је као у изреци пресуде, на основу члана 414. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Љубица Милутиновић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић